No. 58.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 14 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

HANOVER, den 5. Mei. Sedert den 17. April heeft men hier pogingen aangewend om het paardenvleesch als voedsel intevoeren. Het gevolg was zoo gunstig, dat sedert dien tijd tot heden reeds 10 paarden geslagt en verkocht zijn. Men heeft alzoo ongeveer 5000 poud voedsel gewonnen en mag zich vleijen het vooroordeel, dat tegen paardenvleesch bestond, overwonnen te hebben.

PRAAG, den 2. Mei. Volgens bijzondere mededeelingen zijn de plaatsen Kommotáu, Eger en Leitmeritz mede de tooneelen van volks-oploopen geweest, vooral tegen buitenlandsche graankoopers. Uit Eger vervolgde men hen met steenworpen, enz. tot aan Waldsassen en te Leitmeritz *sneed men een' koren-speculant de beide ooren af!!* Ook te Auszig vreesde men voor onlusten. In het Reuzengebergte mengt men *meel* met *tarwe-stroo (haksel)* dooreen en, waar ook dit ontbreekt voedt men zich met tot poeder gestampt *hooi* en *meel van haver*.

In de omstreken van Trautenan wordt het paardevleesch verkocht tegen 2 tot 3 kreutzer het pond. Het gebeurde, wijders, dezer dagen, dat een' boer eene koe was afgestorven; naauwelijks had de vilder de huid van het beest gestroopt, of het volk viel als op het vleesch en de koe was verdeeld en verdwenen, voordat de politie het wist. Op onderscheidene plaatsen vindt men kinderen (sommigen van 2 tot 3 jaren), welke door de ouders (zekerlijk uit armoede) zijn verlaten geworden!

BERLIJN den 7. Mei. Bij gelegenheid der aardappel-onlusten alhier had het volgende voorval plaats. Op de gendarmenmarkt waren vele zakken aardappelen door het volk geroofd geworden. Men ging aan het deelen; er werd een kring gevormd, in het midden daarvan plaatste zich de woordvoerder, vulde zijne muts met aardappelen en gaf ieder een maal daarvan, te beginnen met grijsaards, deze kregen het eerst hun deel, de jongsten en krachtigsten het laatst.

— Toen te Berlijn, bij gelegenheid der bovengemelde onlusten, een bakker voor het toestroomend volk zijne deur sloot, riep hem een straatjongen (een Berlijner *gamin de Paris*) toe: « *Geef het brood maar door het sleutelgat!*" Het brood was, bij het stijgen in prijs, afgenomen in grootte.

BELGIE.

— Het gebrek aan schepen om landverhuizers naar Amerika te vervoeren en derzelver dagelijks aankomend getal, benevens de nieuw uitgevaardigde wet, zijn oorzaak, dat men in plaats van 80 frs., zoo als vroeger, om naar New-York te komen, thans 250 frs. per persoon betalen moet. Een groot aantal arme duitsche familiën, te Antwerpen aangekomen, welke geene middelen genoeg hadden om deze som te betalen, hebben een contract aangegaan met den gezagvoerder van de *Vittorioso*, welke hen naar Algiers zal brengen. Dit vaartuig zal binnen acht dagen vertrekken.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 9. Mei. Dezer dagen ontdekte men in een logement alhier, op den zolder waarvan den vorigen dag een partij landverhuizers waren vertrokken, een levend en gezond kind in een wieg, hetwelk was achtergelaten; door de ijverige nasporing der policie, is echter aan boord van een der schepen de moeder uitgevonden geworden en aan deze het kind teruggegeven, dewelke zoo het schijnt, dit nog niet eens had gemist.

AMSTERDAM, den 11. Mei. Men verhaalde ter beurze, dat de regering, om het binnenkomen der verwachte schepen met graan te bespoedigen, zes stoombooten beschikbaar gesteld heeft om de bedoelde schepen in zee, waar zulks noodig mogt wezen, op sleeptouw te nemen. Twee dezer stoombooten zouden naar de Oostzee, twee naar het Kanaal en twee naar de Straat van Gibraltar bestemd zijn.

MIDDELBURG, den 12. Mei. In eenige gemeenten van dit gewest schijnt, door het veelvuldig en onmatig gebruik van mosselen, eene roosachtige ongesteldheid onder de ingezetenen te ontstaan, die van eenen zeer ernstigen en gevaarlijken aard [illegible]

Het is waarschijnlijk aan de meeste ingezetenen onbekend, dat het gebruik van mosselen, van af de helft van April tot de maand September, zeer nadeelig voor den gezondheids-toestand is, uit hoofde van de vergiftige eigenschappen, welke gedurende dien tijd gezegde schaaldieren bezitten, terwijl het niet aan waarnemingen zoude ontbreken, dat het gebruik van met vergiftigde eigenschappen bezette mosselen zelfs aan sommige personen den dood heeft veroorzaakt.

Ten einde nu de aanleiding van zoodanige ziekte benevens derzelver mogelijke gevolgen, zoo veel doenlijk af te weren, heeft Z. Exc. de Staatsraad, Gouverneur dezer provincie, het niet overbodig geoordeeld, de plaatselijke besturen in dit gewest, bij circulaire van den 10. Mei 1847, uit te noodigen, om de ingezetenen hunner stad of gemeente met het gevaarlijke van het gebruik van mosselen, *gedurende den voormelden tyd*, bekend te maken, en dezelve daartegen te waarschuwen.

— Het heeft Z. M. behaagd de straf des doods, waartoe *Felicita Calle*, ter zake van brandstichting, was veroordeeld, te verwisselen in eene tepronkstelling op het schavot gedurende één uur en tuchthuisstraf voor den tijd van twintig jaren.

Op den 21. dezer zal voor het Provinciaal Geregtshof van Zeeland worden behandeld de zaak ten laste van *Adriaan Glaude*, slagersknecht te Zierikzee, beschuldigd van in den nacht van den 16. op den 17. Febr. ll. op de openbare straat binnen die stad te hebben gepleegd moedwilligen doodslag op de 23 jarige *Jozina Hogesteyn*, weefster aldaar, voorafgegaan of vergezeld van eenen *feitelyken aanslag tegen de eerbaarheid van dat meisje, met geweldadigheid uitgevoerd of ondernomen.* De beslissing van den regter in deze gewigtige zaak wordt met belangstelling te gemoet gezien.

— Door den gecombineerde kerkeraad der Engelsche [illegible], ter vervulling der bestaande vacature, het volgende drietal van predikanten geformeerd: DD. *B. H. Carp*, te Muiderberg; *J. V. G. van Hoek*, te Aardenburg, en *E. G. Groenenvelp*; te Noordwijkerhout waaruit tot herder en leeraar beroepen is, de wel-eerw. zeer gel. heer *Bernard Hendrik Carp*, predikant te Muiderberg.

.... Met meer ijver wordt er gearbeid, om aan het heerlijke Wetboek van Strafregt spoedige en *volledige* uitvoering te kunnen geven. De dagbladen, en vooral het *Weekblad van het Regt*, hebben zich reeds gehaast om aan de goedgeloovige landskinderen de vaderlijke kastijdingen kenbaar te maken, bedreigd tegen hen, die met woorden of in geschriften zich zullen hebben verstout iets onaangenaams van de regering en hare trawanten te zeggen. Jaren-lang eenzame opsluiting, hooge geldboete zullen een overhaast woord achtervolgen. Wat de doode minister *van Maanen* in 1829 en 1830 tegen de *muitende* Belgen niet durfde opperen, stelt de levende *de Jonge* ten gerieve der *getrouwe* Noord-Nederlanders voor. Om den geest wat aan te wakkeren, heeft een handlanger des behouds al een boekje laten drukken bij den Haagschen uitgever *van Weelden*, waarin stijf en sterk wordt beweerd, dat die straffen veel te zacht zijn, en dat de uitspraak van den Hoogen Raad in de zaak van den uitgever der *Arnh. Courant* middagklaar aantoont, hoe hoog noodig strenge beteugelings-wetten zijn. Alomme wordt dat boekje gratis verspreid, even als het vermaarde werkje van den Spaanschen jezuït *Calataynd*, getiteld: « *Praktisch en gemakkelyk hulpmiddel om eene algemeene biecht te doen*; — waarin te lezen staat:

« Hebt gij, terwijl gij zulks *zonder gevaar* en in *het geheim* kondt doen, verzuimd, om aan eenen daartoe bevoegden persoon, de door iemand in de nabuurschap, of in *zyn huisgezin*, veroorzaakte ergernis, op welke wijze ook, door woorden of daden, aan te geven? — ja, mijn vader. — Nu, dan hebt gij in doodzonde geleefd."

« Men ziet, waarheen men wil. Het strafwetboek wil niet alleen OPENBAAR gedrukte of gesprokene woorden strafbaar stellen, maar ook wat in vertrouwen tegen uwe vrienden, tegen uwe huisgenooten is gezegd. En nu heeft men een uitgebreid verklikkers-stelsel noodig, waartoe dat beroemde werkje van pater *Calataynd* niet weinig aanmoedigt. Wee den [illegible]man, die, vóór zijn vertrek naar Amerika, [illegible] klagt, gaat alleen tot zijn [illegible]den, het hart lucht wil geven: — vijf jaren eenzame opsluiting zullen hem doen berouwen, van geen krachts genoeg te hebben gehad eene klagte te smoren, op het oogenblik dat hij alles verlaten ging wat hem lief en dierbaar is. Doodzonde zou het zijn, hem niet te verklikken.

« Om nu aan dat stelsel meer kracht bij te zetten, raadt zekere partij aan, om het voorbeeld van koning *Ferdinand* te volgen, toen hij, met behulp der Fransche wapenen, de constitutie had *uitgedelgd*. Eene goed georganiseerde *Spaansche inquisitie*, niet naar godsdienstige begrippen, maar naar staatkundige gevoelens, — zietdaar, zoo meent men, een heerlijk middel van beteugeling. Men heeft immers de instructie der junta van zuivering, in 1823 te Madrid opgerigt, bij de hand; met verandering van eenige woorden kan voor het trouwe Nederland dienen, wat in Spanje zoo schoone vruchten droeg. Eene centrale junta, of commissie — om Hollandsch te spreken — in 's Gravenhage, met een genoegzaam aantal afgevaardigden in de overige steden: (1) die, trotsch op de *vereerende dienst*, waartoe zij geroepen zijn, met vlijt zullen werkzaam zijn, ten einde de omstandigheden te bekrachtigen, die voor de burgers ongunstig zouden kunnen wezen: zij zullen dit verrigten zonder iemand te ontzien, daar zij er staat op kunnen maken, dat omtrent hunne nasporingen steeds het *diepst geheim* zal in acht genomen worden.. Om des te zekerder dit doel te treffen, zullen zij hunne berigten verzegeld aan de junta overzenden, en zich strikt aan de volgende voorschriften houden:

« « Art. IV men zal onderzoeken of de heer *N.* met luider stemme, in geschrifte of op eenigerhande wijze heeft medegewerkt om de constitutionele begrippen voort te planten, met in den lof van derzelver vermeende weldaden uit te weiden, enz. —

« « Art. XII of hij dagbladschrijver is geweest, dan of [illegible] genomen, om de algemeene denkwijze of publieke opinie eene rigting te geven in den constitutionelen zin, dat is — *tegen de beginselen van zedelykheid*, tegen de beginselen van *onvoorwaardelyke* gehoorzaamheid aan den koning en aan de *ter verdediging van altaar en kroon gevestigde overheden, enz.*"

« Waarom zou de raad van hen, die zoodanige commissie als *voltooying* van het aanstaande wetboek van strafregt verlangen, geenen ingang kunnen vinden? In het belastingstelsel heeft men al vrij wel de voetstappen van *Alba* gedrukt, waarom zou men ook zijne inquisitie niet terugvoeren? — Men wil de eene helft der natie tot spionnen der andere helft verlagen door ook *niet-openbaar* geuite gevoelens en woorden te straffen: waarom ook niet eenen stap verder gegaan, en het roemrijke voorbeeld van *Ferdinand* niet opgevolgd! —

« Vreest men geene personen in Nederland tot die *vereerende dienst* te zullen vinden? —

« Men heeft immers de redactie van het *Journal de la Haye* bij de hand, om eene bende spionnen te organiseren."

(*Arnh. C.*)

— De *Deutsche Brüsseler Zeitung*, van jl. Zondag, behelst een artikel met het opschrift: « Modernste Christelijk-Germaansche Methode om hongerenden te verzadigen," waarvan wij het volgende vertaald mededeelen:

« Eene groote massa Berlijners hebben honger. Dat is in elken geciviliseerden staat eene meer of minder groote misdaad; in eenen « Christelijk-Germaanschen" echter de grootste. Hoe? nog in dezelfde maand, waar *Friedrich Wilhelm* in 't aangezigt der « *Witte" Zaal* verklaard heeft, *dat de nationale welvaart toenemende is*, dat « *zyne*" regering getrouw het hare gedaan heeft om de toevallig hier en daar in Pruissen voorbijgaanden nood volkomen te verligten, daar verstout zich het berlijner volk hem openlijk te logenstraffen; zonder zich te ontzien in de straten rond te zwerven, de bakkerswinkels te plunderen en — o verschrikkelijk noodlot van Gods genade — dat verkregen brood

(1) Deze instructie der junta van zuivering te Madrid is mede te vinden in het werk van den hoogleeraar *Blanqui*, reis naar Madrid, pag. 116.

DE WASSEN-BANKIER.

(Vervolg van onze vorige.)

Bage opende eene portefeuille, welke effecten, brieven en borderellen zonder naamteekening bevatte. Mistress Lowter nam eene pen en teekende alles, zonder het te lezen.

- Die losbol van een Stevenson schrijft niet, zeide Bage; onze laatste toevlugt begeeft ons.

Mistress Lowter huiverde.

- Is er geene hoop meer? vroeg zij.

- Ik zie er geene, antwoordde Bage met koele onverschilligheid.

- Hoe, dat onmetelijk crediet? ....

- Alles gaat verloren..... uitgenomen mijne liefde. Zonder twijfel, mijne waarde dame, ik geloof dat miss Anna mij betooverd heeft.

Dit zeggende, wreef Bage met zelfvoldoening in zijne handen.

Mistress Lowter onderdrukte een gebaar van verontwaardiging.

- Maar, hernam zij, Robert is een braaf jongmensch; hij zal ongetwijfeld de ontvangsten, waarmede hij zich belast heeft, verantwoorden, en dan ontvangen wij nagenoeg.....

- Wat? eenige duizende ponden: dat is drie dagen levens voor het huis..... Hebt gij over mijn voorstel nagedacht?

- Derhalve, riep mistress Lowter uit, zijn wij tot den bedelstaf gebragt!

- Ja, mijne beste mevrouw, zoo is het.

Mistress Lowter stond op; een plotseling rood kleurde hare wangen, in haren blik straalden minachting en grenzelooze haat door

- En gij komt mij mijne dochter vragen! zeide zij met eene bevende stem. Ons fortuin was groot, zoo groot, dat het den naijver van allen opwekte; en gij, gij waart slechts een onbeduidend commies. Thans zijt gij millionair en wij hebben niets meer! Sterk tegenover eene vrouw, die met de vrees voor de menschelijke geregtigheid bezwaard ging, hebt gij, gij, haar medepligtige, haar verleider, gezegd: « Ik zal u uwen rijkdom « ontrooven, ik zal mijn aanzien grondvesten op uwen ondergang; « veroorloof u geene enkele klagt! Kies stilzwijgend tusschen de « armoede en de schande." Ik heb gezwegen, omdat ik wist dat gij een laaghartige zijt! .... Maar nu komt gij mij mijne dochter vragen..... gij! ....

Zij hield op, als of zijne geene uitdrukking vinden kon, welke al de verachting kenschetste, die zij in de bitterheid van hare weigering leggen wilde. Thomas Bage wachtte een oogenblik, en toen, zich geweld aandoende om te glimlagchen, zeide hij:

- Op mijn woord, ik geloof dat er in dat alles iets waars is: ik heb u uwe fortuin ontnomen; waaruit volgt, beste mevrouw, dat ik er nu de bezitter van ben; dat is een punt hetwelk overweging verdient. Wat nu de hand van miss Anna aangaat, ik vraag u dezelve bij deze werkelijk.

- Nooit! .... ik ben zwak, ik ben schuldig; maar ik was het voor mijn kind, en God zal het mij vergeven. Indien ik haar een echtgenoot gaf, gelijk gij zijt.....

- Dan zou zij toch een aardig inkomen hebben, waarde dame, en ik was in staat u ook een behoorlijk pensioen te verzekeren.. ..

- Nooit! herhaalde mistress Lowter met heftigheid.

- Waarde mevrouw, zeide Thomas Bage en hij zocht zijne stem eene meer aangename wending te geven, gij brengt mij in de noodzakelijkheid u zekere omstandigheden in het geheugen te roepen. Zal ik hetzelfde met miss Anna niet kunnen doen, wat ik met uwe fortuin gedaan heb?

- Neen! o! dat zou al te schandelijk zijn; mompelde mistress Lowter.

- Schandelijk of niet, ik kan het.

- Gij zult het niet doen!

- Ik hecht er aan te gelooven, waarde mevrouw, dat ik het wel zal doen. Ik bemin uwe dochter; ja waarlijk, ik bemin haar met uitzinnigheid. Gij weigert mij haar, en ik kan u met een enkel woord in het verderf storten; en ik zou wel dwaas zijn wanneer ik het woord niet uitsprak, waardoor de schoone miss, vrij natuurlijk, den eersten den besten in handen valt, die haar zal willen opnemen

Mistress Lowter was als door den donder getroffen. Alvorens hare ontsteltenis haar veroorloofd had een antwoord te vinden, nam Bage de portefeuille weder op en stond op.

- Ik geef u tijd tot morgen om u te bedenken, zeide hij.

Hierna groette hij lomp, en vertrok.

onder elkander in gelijke deelen te verdeelen? — Terwijl de Germaansche Champagne-Koning zijne anderhalfhonderdjarige kroon met zijne troonrede nog 150 jaren terug gezet en (teutoburgisch) door een beroep op de middeleeuwen, meende verzekerd te hebben: daar wagen het zijne « trouwe" Berlijners hem voor den neus niet, slechts van *vryheid* te spreken, maar zelfs practisch een stuk *gelykheid* in uitvoering te brengen!" — — — —

Na op die wijze voort geredeneerd te hebben, eindigt de schrijver aldus: « Ik merk, helaas! dat ik een al te getrouwe onderdaan zijner historische majesteit van Pruissen ben. Om niet den eerbied jegens hem te kwetsen, heb ik mij moeite gegeven om even verward en in even zoo slecht duitsch mij uit te drukken als mijn allerhoogste voorbeeld. Daarom volgt tot slot, wat ik in 't begin had moeten zeggen, namelijk: welke de allernieuwste methode is des Pruissischen konings om de leege magen zijns getrouwen volks te vullen! Ziehier het recept: *Friedrich Wilhelm* heeft tot bevrediging des hongers van « trouwe" onderdanen, zoo even aan de ridders van de zwarte Adelaars-orde de daarbij behoorende gouden kettingen, à 150 Friedrichsd'or, laten uitdeelen. Die 16 ridders zijn lieden, van wie geene onder de 20,000 thalers jaarlijks inkomen heeft. Die 16 gouden kettingen à 150 Friedrichsd'or bedragen 13,600 thaler, Pruissisch Courant (*f* 24,480). Waarachtig bij zulk hulpbetoon hebben die hongerende armen (Proletarie) het zich zelven te wijten als zij niet verzadigd worden!" — (*Kal.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Het *Handelsblad* deelt een ingezonden stuk mede, waarin onder anderen de weldadigheid der dienstboden wordt ingeroepen tot leeniging van den hongersnood in den Bommelerwaard. Weldadigheid is voorzeker eene schoone, edele plant, die niet genoeg kan aangekweekt worden, maar wij gelooven dat de schrijver zich ten deze verkeerd adresseert, want vooreerst valt er voor den dienstbaren stand, door de tegenwoordig laag gestelde loonen, niet veel aan overleggen te denken, en ten anderen hebben de meesten, indien zij iets hebben weg te schenken, veelal arme naaste bloedverwanten, die reikhalzend naar ondersteuning uitzien. Neen, in den grooten heerschenden nood moeten zij aangesproken en om hulp gebeden worden die geven, ruim geven kunnen, en er zijn duizenden die duizenden kunnen schenken en toch slechts iets van de som afnemen die jaarlijks door hun bij hun kapitaal wordt overgelegd; dat zijn de mannen die redding kunnen aanbrengen.

Toen in het jaar 1844 het vaderland finantieel moest gered worden en men hemel en aarde bewoog om millioenen bijeen te krijgen en een te kort van verspilde, zoek gemaakte en — volgens den vertegenwoordiger E. W. van Dam van Isselt — geroofde gelden te dekken, werd ook de dienstbare stand opgewekt om op het altaar des vaderlands hun zuur verdiend penningske te offeren, en telkens als wij in het *Handelsblad*, de *Amsterdamsche Courant* of andere bladen lazen dat schoonmaaksters, werkmeiden, schuursters enz. hunne guldens en daalders (wie weet door welke *krachtige verzoeken*) hadden prijs gegeven, konden wij een gevoel van verontwaardiging niet onderdrukken. Welnu, er kwamen millioenen aan de leening te kort, en die millioenen werden door eenen finantielen maatregel — wij zullen niet zeggen wie er wèl bij voeren — gevonden, en zij zouden ook zonder die afgeperste guldens en daalders gevonden zijn. Thans is het doel edeler, wij weten het, maar wij zijn overtuigd dat men in de tegenwoordige omstandigheden, bij den algemeen heerschenden nood, van de mindere standen geene offers mag eischen; die stand is reeds zoo zwaar gedrukt, dat men veilig kan stellen dat al wat men, op welke wijze dan ook, aan hunne verdiensten ontrukt, nadeel veroorzaakt aan ouders, broeders, zusters of andere familie-leden.

MENGELINGEN.

Iets betrekkelijk de Geschiedenis der Locomotieven.

Hoewel de locomotief niet van oude dagteekening is, zoo willen eenige geleerden toch de eerste uitvinding van den spoorweg tot ver in het verledene doen opklimmen.

Het is meer dan twee eeuwen dat de kolenwagens over houten of ijzeren rails in de mijnen van Engeland heenrollen. De kanselier Roger Rorth schreef in 1676: « Wanneer een eigenaar een terrein tusschen de mijn en rivier bezit, verkoopt hij het verlof om er over heen te gaan tot zulk eenen hoogen prijs dat hij soms 20 pond per roede maakt. Het kolentransport geschiedt daardoor dat men houten rails van af de mijn tot aan de rivier op eene regte en evenwijdige lijn plaatst. De wagens hebben vier raderen, die op deze rails passen en het transport is zoo gemakkelijk, dat één paard vier of vijf chaldron (10 000 pond) kan slepen."

Later werden de houten rails door ijzeren in alle kolenmijnen vervangen en in 1815 berekende men dat in het eiland Wallis alleen deze rails meer dan 150 engelsche mijlen besloegen.

Maar in 1815 was de toepassing van den stoom op de spoorwegen nog eene theorie. Toen Stephenson de eerste locomotief zamenstelde, hield men hem voor krankzinnig, even als alle anderen die vóór hem er aan gedacht hadden, omdat niemand wilde gelooven, dat de gladde raderen van eenen stoomwagen vast genoeg op de insgelijks gladde rails zouden passen om de beweging te kunnen voortbrengen.

Men hield stijf en sterk vol dat de raderen niet zouden *bijten*. Stephenson bleef echter bij zijn stuk; zie hier, hoe hij zijne eerste proefnemingen op een diner verhaalde dat hem het vorige jaar te New-Castle werd gegeven: « Mijne eerste locomotief werd in de mijn van Killingworth en met het geld van lord Ravensworth gemaakt, ja deze was het die het eerst zooveel vertrouwen in mij stelde; het is nu 32 jaren geleden dat wij deze locomotief onder den naam van mylord in de wereld bragten. Ik verstoutte mij te zeggen dat de snelheid van zulk eene machine geene grenzen had, maar eenige onvolkomene proeven schenen mij zoo zeer te logenstraffen, dat nog in 1825 iemand, die zich als voorstander der locomotieven uitgaf, zich over mij in dier voege uitliet: Het zij verre van mij te willen zeggen, dat de belagchelijke beweringen van dezen enthusiast verwezenlijkt zullen worden, en dat wij ooit machines eenen afstand van 12, 16, 18, ja 20 engelsche mijlen in een uur zullen zien afleggen. Neen indien iets aan de aanneming en volmaking dezer uitvinding hinderlijk is, dan zijn het zulke onzinnige stellingen."

« Toen ik eindelijk in 1828 naar Liverpool ging om het tracé van den spoorweg naar Manchester te maken, maakte ik mij sterk, om van mijne locomotief eene snelheid van meer dan 10 mijlen in het uur te bekomen, maar de ondernemers der linie verzochten mij om mij voor het committé van het parlement niet te veel uit te laten, daar zij vreesden dat het geheele ontwerp daardoor in duigen zou kunnen vallen. Ik moest dus, zooveel ik kon mijne gedachten verhemelijken, en ik erken het dat ik in tegenwoordigheid van heeren commissarissen zoo bevreesd was, dat ik gaarne door het sleutelgat ware heen gekropen. Het was mij onmogelijk woorden te vinden om tegelijkertijd den deftigen Areopagus en mij zelven te voldoen. Een dier heeren vroeg, of ik een vreemdeling was — een ander of ik niet wat zonderling was, ja ik verzeker u dat ik eene groote mate van zielskracht noodig had om zulk een onderzoek en zulke aanmerkingen te verduren. Die kracht heeft mij echter niet ontbroken, ik heb mijne zoogenaamde absurditeit volgehouden en, mijne heeren, zoo ben ik dan heden, ten gevolge van de meerdere volmaking van mijn stelsel met een trein van Londen aangekomen die mij in weinige uren in uw midden, in den kring mijner vrienden heeft overgebragt." Het is dan ook aan de volharding van G. Stephenson toe te schrijven, dat Engeland door meer dan honderd mijlen spoorwegen doorsneden is, welke men met eene gemiddelde snelheid van 20 mijlen per uur, wordt voortbewogen.

ALLERLEI.

—

Rijtuigen, die geen geraas maken.

Onlangs is te Londen eene nieuwe soort van rijtuigen uitgevonden, die het voordeel hebben, dat zij noch ratelen noch stooten. Deze rijtuigen zijn zeer laag bij den grond, worden van achteren bestegen en zijn op zijde van eene bok voorzien. Eene holle gumme-elastieke buis, van omtrent 14 duim in diameter, is met lucht gevuld en omgeeft elk wiel. Eene dergelijke wagen rolt zonder het minste geraas voort, en de beweging is veel zachter dan met de gewone rijtuigen op veeren het geval is. Wordt iemand door een dergelijk rijtuig overreden, dan zal de verwonding, naar verhouding, slechts gering zijn.

—

Vermenigvuldiging.

Een onnoozele boer aan den Bovenrijn was gehuwd met eene niet zoo onnoozele boerin; 3 maanden na de wittebroodsweken schonk de vrijgevige jonge vrouw een frisschen zoon aan den jongen man; deze, in zijne onnoozelheid niettemin wetende, dat de natuur voor de fabrikaadje van een gewoon menschenkind, in den regel, 9 maanden noodig heeft, maakte zich ongerust over die te kort schietende 6 maanden en vreesde, dat hij, op die wijze, ieder kwartaal zijne spoeling met een nieuw deficit zou gedaan zien. Ten einde raad, begaf hij zich om uitsluitsel, naar den heeroom-biechtvader der jonge vrouw, die er heel wèl uit zag; heeroom, een weinig onthutst op de onverhoedsche vraag van den gelukkigen vader, stelde hem al aanstonds gerust, hem die tijdrekening aldus makende: « *Gy* zijt met uwe vrouw 3 maanden gehuwd, *zy* 3 maanden met u, *met elkander* zijt gijl. eveneens 3 maanden getrouwd, — dat maakt juist 9 maanden."

—

Proof van Jan Behoud.

Schets van Neêrlands toestand.

Wat doet hij in den Haag bij algemeene ellende?
De Polka vrijen, en uitspatten zonder ende!
Wat doet hij in den Haag bij noodkreet: wij vergaan?
Staág Banketteren, en als **Jan van Verre** *staan!* —
Wat doet hij in den Haag vergaad'ren die regeren?
Niets meer of minder dan 't gezworene verleeren! —
Wat doet hij in den Haag bij een aanstaand te-kort?
Uitvindingen hoe 't Volk gaauwst splinter nakend wordt!
Wat doet hij in den Haag zucht ieder: wij verzuipen?
Een middagslaapjen, en — braaf knoeijen, kuipen, kruipen!
Wat doet hij in den Haag, schreeuwt de armoê: schaf ons brood?
Ferm pimplen Natie! kin, neus, wang en oogen rood; —
Wat doet hij in den Haag, nu zooveel wetsontwerpen
Ter tafel zijn, om vlijm en mes op nieuw te scherpen?
Wat doet hij in den Haag, nu vuur, en licht, en dek,
Zijn medemensch ontbreekt die blaauwbekt van gebrek?
Kastanjes braden, en bij lekk're snoeperijen
Van lusjens, kusjens, wijn, van taarten en pastijen,
Van hemelnektar, spijs in schotelen van goud,
Of zilver, ('t privatief der vrienden van **Behoud** *!)*
Niets meer of minder, dan op schulden, schulden hoopen,
Ons kool verkoopen en den boel maar laten loopen!!

Heense, 26. April 1847. Batavus.

Weldadigheid.

—

Bij den Boekhandelaar *MESTDAGH* alhier, is ontvangen:

Voor de ongelukkigen in Gelderland, onder Letter B. *f* 5. Voor de ongelukkigen in Gelderland en te Wijk in het land van Heusden, onder Letter G. *f* 2,60, en onder Letter N., voor idem, *f* 1.

ADVERTENTIEN.

Stoomboot *de Stad Vlissingen*.

De DIRECTIE adverteert, dat op Donderdag den 27. dezer, des voormiddags ten elf ure, in de Tuinkamer van de Societeit *St. Joris*, door haar zal worden gedaan **Rekening** en **Verantwoording** van hare gehoudene Administratie over het jaar 1846, ter bijwoning waarvan Heeren Actionnarissen worden uitgenoodigd.

J. J. de KANTER,
Administrateur.

ZEETIJDINGEN.

ter reede gekomen: ...

Voor Antwerpen bestemd:

Crown, A. Clepperton, Liverpool, klipzout; Jan Key, J. de Pouw, New-York, katoen en rijst; Independence, J. van der Steen, Rio-Janeiro, koffij; Transit, C. Smit, Havannah, suiker; Falcon, H. Kreutz, Norden, J. Aspyren, beide Odessa, graan; Julie en Johanna, K. H. de Boer, boonen, Henriette, H. Tettan, beide Londen, tarwe; Eugène, J. J. Reeners, Hull, manufacturen; de Isis, Will. Den, Wells, William Griffith, John Robb, Stettin, Blakeney Packet, Rich Kerrisson, Blakeney, Albert, C. C. Borns, Lijnn, alle tarwe.

Voor Gend bestemd:

De Maria, J. A. de Vries, Kiel tarwe.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

12 Mei 1847.

De Nederlandsche	mudde.	De Nederlandsche	mudde.
O. Z. Tarwe (1845) .	f .	W. Witte dito . .	f .
N. dito dito . .	- 20 25	Z. Paardenboonen .	- 11.00
O. Walch. Tarwe (1845)	- .	N. Z. Gr. Erwten . .	- 16.00
Nieuwe dito . . .	- 20.60	W. Koolzaad	- .
O. Rogge (1845) . .	- .	Zomer dito	- .
N. dito	- 17 00	Gort No. 3	- 23 00
Winter garst . . .	- 10.75	« « 2	- 21 00
Zomergarst	- 10.30	« « 1	- 19 00
Haver	- .	Raapolie . .	f 40.00 p. v.
Boekweit	- .	Patentolie . .	- 42.00 -
W. Witteboonen . . .	- 20 00	Lijnolie . .	- 57.00 -
Dito Bruineboonen .	- 20 00	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 11 50	Raapkoeken .	- -
W. Gr. Erwten . .	- 16.50		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds 9 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

Zoo als wij reeds gezegd hebben, het crediet van Peter Lowter was ontzettend, maar uitsluitend persoonlijk. Dat crediet ontleende deszelfs oorsprong uit de groote bekwaamheid van den bankier, uit zijne bekende braafheid, en uit het uitstekend geluk, hetwelk hem in al zijne ondernemingen vergezeld had. Hij werd te Londen als een voorbeeld beschouwd, welks volmaaktheid men wanhoopte te bereiken. Zijne vrouw, die deze algemeene meening deelde, zag in hem een onfeilbaar wezen, eene voorzienigheid.

De brief, waarin de bankier zijnen voorgenomen zelfmoord bekend maakte, trof mistress Lowter destijds vreeselijk en was voor haar eenen dubbelen slag: zij verloor mèt haren man ook hare fortuin. Mistress Lowter had bepaaldelijk één zwak, hetwelk zij bij uitstek hartstogtelijk in haren boezem koesterde: hare Anna namelijk, deze was voor haar alles. De dood van den bankier sloeg onverwachts al hare gulden droomen den bodem in, welke zij zich ten aanzien van de toekomst van haar kind voorgespiegeld had; zij had achting voor haren man, zijn dood bedroefde haar; en, had zij vroeger behoeftigheid gekend; de gedachte weder tot armoede te zullen vervallen had haar gegriefd; maar de gedachte, dat hare dochter in haren ondergang deelen zou, verscheurde haar het hart.

Zij bevond zich alleen in de kamer, welke zij toen op de eerste verdieping van het huis in Oxfordstraat bezat, toen de oude Toby haar het doodberigt bragt, door den bankier bij zijn vertrek achtergelaten. Toby was sedert vijftien jaren bediende in het huis; mistress Lowter was zacht en goed; hij hield veel van haar, en verweet het zich altijd dat hij haar had helpen bedriegen. Naauwelijks had de arme vrouw de eerste regelen van dien brief doorloopen, of zij viel in zwijm. Toby, die te hulp schoot, las met een oogopslag het papier, dat aan hare voeten op den grond lag.

– God bewaar ons! riep hij uit, wat zal er van dit huis worden?

De stand van het huis Lowter was eene algemeen bekende zaak. Men wist dat deszelfs hoofd zoo onmisbaar was al de ziel voor het ligchaam. Met hem stond of viel deszelfs aanzien, duurzaamheid en onbeperkte hooge vlugt.

Mistress Lowter bleef langen tijd in onmagt liggen. Toby diende haar geestrijke middelen toe, en gaf zich de meeste moeite om een redmiddel te verzinnen. Op hetzelfde oogenblik dat de dame haar bewustzijn herkreeg, sloeg de oude bediende zich voor het voorhoofd en deed eenen sprong van blijdschap.

– Er zal redding komen! riep hij uit.

Hij meende namelijk meer voor het huis, dan voor zijne meesteres; want voor een bediende uit een handelshuis was het eerste van het grootste gewigt. En toen mistress Lowter hem verbijsterd aanzag, voegde hij er bij wijze van verklaring bij:

– De edele heer Lowter is wel is waar dood, maar ik, ... ik, Toby, zal hem opwekken.

Hij nam de hand van de weduwe, die, in hare zwakheid, hem liet begaan, en voerde haar mede naar het kabinet van den bankier. Thomas Bage kwam juist binnen, toen zij het vertrek verlieten, zag den geopenden brief liggen, raapte hem op, en las hem zonder aarzelen.

Toby opende eene hangkast, en trok eene gordijn weg, welke den inhoud derzelve zorgvuldig verborg. Mistress Lowter gaf een gil; Thomas Bage stak zijn hals door de halfgeopende deur, en zag naar binnen.

– Hier is hij immers, zeide Toby op zegevierenden toon. O! het is een meesterstuk van kunst. Mijnheer Lowter heeft honderd guinjes aan den vervaardiger betaald, opdat er niets aan zou ontbreken.

En dit was niets te duur. De kast bevatte een wassenbeeld, hetwelk den bankier voorstelde. De kunstenaar was juist daarom zoo wel er in geslaagd, omdat het koude, gevoellooze gelaat van het model zich zeer goed leende tot deze naauwkeurige nabootsing. De gieter had slechts iets tot zijnen laste, namelijk: dat hij aan zijn werk te veel leven had bijgezet; – Peter Lowter was zelf meer een wassenbeeld dan dit kunststuk.

(Vervolg hierna)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.